

Arrest

**nr. 219 274 van 29 maart 2019
in de zaak RvV X IX**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 27 september 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 augustus 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 oktober 2018 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE ROECK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A.-S. DEBERSAQUES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster komt op 13 juli 2017 via Frankrijk de Schengenzone binnen met een Luxemburgs visum geldig tot 11 september 2017. Zij krijgt een Luxemburgse verblijfstitel als au pair geldig tot 20 juli 2018. Op 25 januari 2018 biedt verzoekster zich aan bij de gemeente Overijse om een wettelijke samenwoning te registreren met Y. J. P. Er wordt beslist om het acteren uit te stellen. Op 12 februari 2018 tekent zij een aankomstverklaring bij de gemeente Overijse. Ze verklaart sinds 22 januari 2018 in België te zijn, en wordt toegelaten tot verblijf tot 21 april 2018. Op 14 maart 2018 krijgt de Dienst Vreemdelingenzaken

(DVZ) bericht dat het dossier is overgemaakt aan het parket om de wettelijke samenwoning te onderzoeken. Op 30 april 2018 wordt verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven.

Op 30 augustus 2018 wordt verzoekster opnieuw bevolen om het grondgebied te verlaten na een adrescontrole. Deze beslissing wordt haar dezelfde dag betekend. Dit is de bestreden beslissing.

Op 4 september 2018 stelt het parket van Halle-Vilvoorde een negatief advies op aangaande de aanvraag tot wettelijke samenwoning.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw: Naam: B. D. (...). Voornaam: B. (...) Geboortedatum: 01.01.1994 Geboorteplaats: Douala Nationaliteit: Kameroen wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, of er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten, uiterlijk op 29.09.2018.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Druivenstreek op 30.08.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1: § 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten. De betrokkene is niet in het bezit niet van een geldig visum of verblijfstitel op het moment van haar arrestatie. De betrokkene is niet vrijwillig vertrokken voor het vervallen van zijn/haar visum type D geldig van 13.06.2017 tot 11.09.2017. Uit het administratief verslag, blijkt dat betrokkene samenleeft met haar toekomstige echtgenoot. Zij verklaart dat zij verblijft onder hetzelfde dak als haar partner. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Bovendien, zijn intentie om te huwen geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Zij kan naar zijn/haar land terugkeren om een visa te krijgen (vanaf het moment dat er een huwelijksdatum vastgelegd is)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan:

"schending van het principe van disproportionaliteit. schending van de artikels 3 en 8 van het EVRM Verzoekster, van Kameroense nationaliteit, heeft de intentie te trouwen te OVERIJSE met de Heer Y. J.-P. (...), van Belgische nationaliteit, wonende op hetzelfde adres als hierboven aangegeven; Ze hebben zich aangeboden op het gemeentebestuur van OVERIJSE om hun aanvraag tot huwelijk te laten acteren; Toen ze op 30/08/2018 het bevel om het grondgebied te verlaten kreeg had ze nog geen antwoord ontvangen van de gemeente OVERIJSE van het al of met aanvaarden van haar huwelijk na het advies van het parket ingewonnen te hebben; Zo het huwelijk aanvaard wordt, kan ze als echtgenote van een Belgische onderdaan, haar vestiging aanvragen op basis van het artikel 40 Ter van de wet van 15/12/1980, Het is niet nodig zoals tegenpartij het beweert dat ze naar haar land van herkomst moet terugkeren om daar een machtiging te bekomen om terug naar BELGIE te komen als echtgenote van een Belgische onderdaan; Het is totaal disproportioneel haar uit te wijzen naar haar land van herkomst want zo het huwelijk aanvaard wordt, kan ze onmiddellijk een aanvraag tot vestiging indienen als echtgenote van een Belgische onderdaan; Haar echtgenoot voldoet aan de voorwaarden van de wet opdat ze zich kan laten inschrijven (hij heeft voldoende, stabiele en regelmatige inkomsten

en hij heeft een geregistreerde huurovereenkomst); Partijen leven samen sinds januari 2018 maar kennen elkaar sinds 2016,”

2.2. Ten eerste dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een bevel om het grondgebied te verlaten naar aanleiding van een aanvraag tot wettelijke samenwoning, en niet naar aanleiding van een huwelijk zoals de verzoekende partij in haar verzoekschrift aangeeft.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In casu dient geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat. Volgens het EHRM moet er in dit geval onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38; EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63). Teneinde de omvang van voornoemde verplichting te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezins- en privéleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij toont niet aan dat er hinderpalen zijn voor het leiden van een gezins- en privéleven elders. Verzoekende partij spreekt hier helemaal niet over in het verzoekschrift, en toont dus niet aan dat het onmogelijk is dat zij hun gezinsleven in Kameroen verder zouden zetten. Het is verder eigen aan grensoverschrijdende relaties dat een van de partners het land waarvan hij de nationaliteit heeft en waar hij verblijft, dient te verlaten.

Bovendien oordeelde het EHRM in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. In casu is geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het EHRM inzake immigratie heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Hoe dan ook, de loutere intentie tot huwen en zelfs het huwen verschaft op zich niet automatisch een verblijfsrecht noch verhindert dit dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven. Wat er ook van zij, de bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat verzoekende partij definitief van haar partner wordt verwijderd. Verzoekster zal enkel tijdelijk het land moeten verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal gesteld hebben van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst, zoals de bestreden beslissing aangeeft.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat het parket van Halle-Vilvoorde een negatief advies gaf voor de aanvraag tot wettelijke samenwoning met de heer Y. J. P.

De verwerende partij motiveert niet op kennelijk onredelijke wijze: *“Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Bovendien, zijn intentie om te huwen geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Zij kan naar zijn/haar land terugkeren om een visa te krijgen (vanaf het moment dat er een huwelijksdatum vastgelegd is).”*

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

De uiteenzetting van verzoekster laat evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf of de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet, er is geen sprake van een manifeste beoordelingsfout.

Verzoekende partij voert ook een schending van artikel 3 EVRM aan, maar gaat hier verder niet op in, zodat een schending ervan niet aannemelijk wordt gemaakt.

Het middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC